

wohladač, hdžež Knjes šam s nami rěči w šwojim šlowje a šo t nam pónawa s drohim šlubjenjom, a hdžež tež my t njemu, temu wěčnemu a njesachodnemu, šo pschibližowacž šmemy, runjež proch a semja šmy, tam wschudžom je šwjate město, tam ma Knjes šwój Bethel, tam nicžo druge njeje, hačž Boži dom.

A naša zyrkej jow, lubowani, hdžež šmy šo s nowa dženša hromadu šeschi, šwoju šermušču šwjeczič jako ššesčizijanska wošada, prajče, ššto je nam tale naša luba zyrkej? Šenož pomnik? pomnik Božeje hnady a šmilnošče? Wěšče, to tež. Ššed 100 lětami nješbu našchi wótzojo jow žanu šermušču šwjeczič mohli, tehdy ležešče naša zyrkej rozžehlena w prošče a popjele, nětko pašteji, s popjeła štanjena, hižom na 97 lět wošjedž naščeje wošady jako pomnik a šwědt Božeje nam wopokašaneje šmilnošče a šwěrnosče. Ale hiščeje wjazy je nam naša zyrkej: Bethel nam je, to je Knjesowy dom, a tehodla šwjate město. Šora Šebo, na šotrejž my s Mojšašom štejo nuts hladamy do nješšeho Šanaana; Bethanija, hdžež dušča s Mariju t Šesušowymaj nohomaj šedži; Bethlehem, hdžež šo Šhryštuš w naš narodži; Šolgatha, hdžež šwojeho štareho Šadama s Šhryštušom ššizujemy; wolijowa šora, hdžež naša dušča šwoje duchowne šnješjustpicže džerži — to wschitko a hiščeje wjele wjazy je a čže nam naša zyrkej byčž: nješaprahniša studnicžka, kiž ma pschezo došč teje wody, šotraž šo žórli do wěčneho žiwjenja. Šow dawa nam wulki Šóh s nješš šwoje šłowo pschipowjedacž a šwojej šakramentaj wudželecž; jow namašamy we wschěch nušach a bėdženjach šwojeho žiwjenja šwětko a radu, trošcht a woššewjenje, móž a měr, a wschitko, šštož t bójškemu žiwjenju na šwěče šłuscha. Š šak šhudži bychmy byli pschi wschěm šwonšownym šbožu, hdy bychmy žanych Šožich domow njeměli a hiščeje šklódt šmjercže ležak na našchich šahonach! Ale nětko, wošada Knješowa, nětko, dokelž tajke drohe šubko mašch, wješel, haj, wješel šo šwojeho wot wótzow namrjeteho šrašneho herbšwa! Šhwal, Šerusalemje, Knješa, špěwaj, Šionje, šwojemu Šohu!